

Не сонетами,
не катренами,
пише мій батько листами
і так давно кличе мене
«...хоч на мале врем'я,
хоч на червону ягоду».

За цілий день втомиться він —
їсти забуває.
«Людина мов сніп, — каже, —
на ніч падає,
на ранок оживає».

Якось приїхав до мене на два дні,
а потім вернувся додому
та й пише:
«Думав, зустрінуть мене голуби,
а зустріла кішка та горобці».

Найпотаємніше,
найгіркіше,
те, що словами не говориш,
він, слабкий і самотній,
мовив гірко і потаємно:
«Дрібними вмиваюся,
крупними втираюся».

Творчий день мого батька
починається о третій ранку,
коли він відписує вірші-відповіді
своїм бойовим друзям,
своїм історичним музеям,
своїм юним піонерам-слідопитам
про війну,
про ту доріженьку,
яку він «...від Токмачки до Берліна

напам'ять знає».

Серце мое — ці слова.

Ось чому над кожним своїм віршем
ставлю я батькове прізвище.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.